

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/239/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7211231756
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7211231756.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Údernícka 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠOM KUŠNÍROM, s.r.o., Údernícka 5, Bratislava, proti odporcovi :Z. W., nar. XX.X.XXXX, bytom I. X, 040 11 H., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, 080 05 Prešov, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom: Námestie SNP 7, 091 01 Stropkov, v konaní o zaplatenie 49,99 € s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Košice II, č.k.13C/152/2011-56 zo dňa 9.5.2012 takto

rozhodol:

M e n í uznesenie v napadnutej časti, vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka tak, že zaväzuje navrhovateľa nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania v sume 29,07 eur do 3 dní po právoplatnosti uznesenia na účet advokáta JUDr. Ambróza Motyku.

Návrh na prerušenie konania a na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie z a m i e t a.

Žiadny z účastníkov n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 9.5.2012 rozhodol tak, že konanie zastavil, žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania nariadil vrátiť navrhovateľovi 9,87 eura súdneho poplatku prostredníctvom Daňového úradu Bratislava, v lehote do 15-tich dní odo dňa doručenia odpisu právoplatného súdneho rozhodnutia.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ sa žalobným návrhom zo dňa 7.11.2011 domáhal, aby súd zaviazal odporcu k povinnosti zaplatiť mu sumu 43,35 eura s príslušenstvom t.j. s úrokom z omeškania vo výške 18,25% ročne zo sumy 10,42 eura od 19.1.2006 do zaplatenia, vo výške 18,25% ročne zo sumy 12,08 eura od 19.2.2006 do zaplatenia, vo výške 18,25% ročne zo sumy 10,42 eura od 19.3.2006 do zaplatenia, vo výške 18,25% ročne zo sumy 10,42 eura od 19.4.2006 do zaplatenia.

Prvostupňový súd citoval zákonné ustanovenia § 96 ods.1,2,3 O.s.p., a v súlade s týmito citovanými zákonnými ustanoveniami vzhľadom k dispozitívnemu úkonu žalobcu konanie zastavil. Stanovisko žalovaného, ani vedľajšieho účastníka prvostupňový súd nezisťoval, keďže k späťvzatiu návrhu došlo pred začatím pojednávania.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa ustanovenia § 146 ods.1 písm.c) O.s.p., v zmysle ktorého, žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

O vrátení súdneho poplatku rozhodol prvostupňový súd v súlade s ustanovením § 11 ods.3,4 prvá veta a ods.6 zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia prvostupňový súd rozhodol o vrátení súdneho poplatku vo výške 9,87 eura, po jeho krátení o sumu 6,63 eura, cestou príslušného daňového úradu.

Uznesenie vo výroku o trovách konania vo vzťahu navrhovateľ a vedľajší účastník napadol včas podaným odvolaním vedľajší účastník. V odvolaní uviedol, že uznesenie vychádza v napadnutej časti z nesprávneho právneho posúdenia. Uviedol, že výrok o trovách vedľajšieho účastníka bolo treba nevyhnutne odôvodniť ustanovením podľa §164 ods.2 prvá veta O.s.p., pretože vedľajší účastník v konaní vystupoval na podporu procesne úspešného odporcu. Vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania a žalobca vzal žalobu späť bez bližšieho odôvodnenia. Ďalej odvolateľ uviedol, že môže preukázať, že v množstve súdnych sporov pôsobil už jeho vstup do konania pre navrhovateľa odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal návrh na začatie konania späť a žiadal konanie zastaviť. Navrhovateľ po tom čo mu je doručené oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, prípadne po tom, čo vstup vedľajšieho účastníka do konania zistí iným spôsobom, plošne berie žalobu späť. Poukázal vo svojom odvolaní na čl. 7 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Ďalej poukázal na čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ a na čl. 38, 47 Charty základných práv EÚ. Uviedol, že trovy právneho zastúpenia treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy. Každý má právo na to, aby hoci v jednoduchej, skutkovo právne menej zložitej veci bol zastúpený advokátom. Toto ústavne zaručené právo môže uplatňovať v rámci celej republiky bez ohľadu na to, že voľba miestneho advokáta by bola spojená s menšími trovami, než udelenie plnomocenstva právnomu zástupcovi mimo miesta alebo obce, kde účastník konania býva.(Z. S., L. Š., Trovy konania v civilnom procese, Mimoriadne vydanie Bulletinu slovenskej advokácie 1997, str. 53). O nároku vedľajšieho účastníka na trovy konania už bolo viackrát právoplatne rozhodnuté. Odvolateľ na podporu svojho tvrdenia uviedol viaceré rozhodnutia napr. uznesenia KS v Prešove č.k. 18Co/16/2012-60, č.k.19Co /58/2012, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 15Co/155/2012, 17Co/87/2012 a mnohé ďalšie. Uviedol, že aj vedľajší účastník, ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „ rovnosti zbraní“. V predmetnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi, teda je nutné použiť normy spotrebiteľského práva aj výkladové pravidlá ich aplikácie. Základnou filozofiou spotrebiteľského práva je pozitívny zásah štátu, ktorým je kompenzovaná zjavná nerovnováha medzi dodávateľom a spotrebiteľom v kontraktálnom procese. Tento pozitívny zásah štátu realizuje zákonodárna moc spotrebiteľskou právnou úpravou, avšak nezastupiteľnú úlohu pri napĺňaní cieľov EÚ v rámci ochrany spotrebiteľa musí zohrávať aj súdna moc náležitou aplikačnou praxou a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľov. Ak navrhovateľ vezme návrh späť a nejde o prípad podľa § 146 ods.2 druhá veta O.s.p. z procesného hľadiska zásadne platí, že zavinil zastavenie konania a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy konania.(R 49/1993). Odvolateľ navrhol odvolaciemu súdu, aby II. výrok prvostupňového súdu zmenil tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania vo výške 58,15 eur na účet právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Zároveň žiadal, aby odvolací súd mu priznal aj odvolacie trovy vo výške 19,12 eur. Zároveň podal aj návrh na prejudiciálne konanie. Pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s právnou argumentáciou vedľajšieho účastníka, navrhol v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ (Doktrína CILFIT C-283/81) podľa § 109 ods.1 písm. c) O.s.p. prerušiť toto konanie a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach:

1. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods.1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 169 ods.1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

2. a) Či sa má čl. 169 ods.1 zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods.1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.5.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

b) Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby navrhovateľom po námietke premlčania vznesenej v konaní vedľajším účastníkom.

3. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods.1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods.1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne zdôvodnené.

Uvedené otázky považuje vedľajší účastník za otázky zásadného významu, pretože s poukazom na dôvody uvádzané v tomto podaní ide o otázku holej existencie Združení a de facto o otázku prežitia Združení. Európska únia stanoví ciele, (§169 ods.1 Zo FEÚ) práva spotrebiteľov zaradí medzi základné práva EÚ, (§ 38 ods.1 CHZPEÚ) štát deklaruje pomoc Združeniam (§ 25 zák. č. 250/2007 Z.z.). Združenie vstúpi do konania, spotrebiteľ je v súdnom konaní úspešný, čím je daný reálny výsledok ochrany spotrebiteľa, avšak súd chce túto činnosť pri ochrane spotrebiteľa paralizovať nepriznaním trov Združeniu. Združenia obhajujú jedno zo základných práv EÚ dovolenými zákonnými prostriedkami účinnej obrany, súd im trovy nepriznáva, dodávateľia plošne po celom Slovensku porušujú spotrebiteľské práva a trovy konania sú im priznávané. Princíp spravodlivosti stanovený v § 1 O.s.p. je tu zjavne narušený. Z vyššie uvedených dôvodov vedľajší účastník považuje za mimoriadne dôležité predloženie uvedených prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie.

Ďalej uviedol, že zákonným sudcom vo veci začatej pred vnútroštátnym sudom, je nielen sudca určený rozvrhom práce podľa osobitných predpisov, ale aj komunitárny sudca, lebo jeho povinnosť rozhodnúť o otázkach interpretácie komunitárneho práva, je súčasne aj jeho oprávnením, ktoré nemožno zásadne obísť, a ak ,tak len komunitárnym právom určenými spôsobmi, ktoré vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora EÚ, (Doktrína CILFIT C-283/81, uznesenie ÚS SR z 28.7.2009, III. ÚS 207/09-31).

K podanému odvolaniu sa vyjadril navrhovateľ vo svojom podaní došlému prvostupňovému dňa 13.8.2012. Po uvedení obsahu ust. § 93 ods. 1, § 142 ods. 1, § 146 ods. 2 a § 150 ods. 1,2 O.s.p. uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím prvostupňového súdu, ktorým nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, nakoľko má za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Poukázal na to, že cieľom združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods. 2 O.s.p.). Navrhovateľ nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotná úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Nakoľko zákon pripúšťa vstup vedľajšieho účastníka do konania, nemôže sa síce ako navrhovateľ brániť proti vstupu združenia do konania, avšak nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Spochybňuje nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajším účastníkom, keďže nevykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia. Právny zastúpením vedľajšieho účastníka

dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania a na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať použitím ust. § 150 O.s.p. Na podporu svojich tvrdení uviedol viaceré rozhodnutia napr. rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 6Co/100/2012, rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3Cob/259/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/36/2012 a ďalšie. Navrhovateľ zastáva názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť prvostupňový súd správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka, navrhovateľ uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. Navrhovateľ zastáva názor, že v zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže SD EÚ nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom Európskej únie, nakoľko preskúmaním vnútroštátneho práva by prekročil svoje právomoci. V zmysle vyššie uvedeného má navrhovateľ za to, že priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi je výlučne v kompetencii vnútroštátneho súdu. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie preskúmal a v zmysle § 219 O.s.p. ho potvrdil. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 v spojení s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania preskúmal uznesenie vo výroku o náhrade trov konania a uznesenie v napadnutej časti vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka podľa § 220 O.s.p. zmenil.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. V poznámke pod čiarou k tomuto ustanoveniu je ako osobitný predpis uvedený okrem iného zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Z uvedeného vyplýva, že v prípadoch sporov, ktoré majú povahu sporov spotrebiteľských sa môže konania zúčastniť na strane spotrebiteľa právnická osoba, ktorou je združenie podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov.

Združenie na ochranu občana spotrebiteľa - HOOS je združením na aktívnu ochranu práv spotrebiteľa a samotná táto skutočnosť mu umožňuje účinne vstúpiť do konania o spotrebiteľskom spore podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník.

Vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 O.s.p.).

Z uvedeného ustanovenia je možné vyvodiť záver, že vedľajší účastník má jednak právo na právnu pomoc, ktorú je možné v rámci občianskeho súdneho konania zabezpečiť prostredníctvom právneho zastúpenia advokátom, rovnako má právo aj na náhradu trov konania v prípade, ak toto právo vznikne tomu účastníkovi, ktorého v konaní podporuje. Predpokladom pre priznanie náhrady trov konania pri splnení podmienky § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. je, že trovy musia byť účelne vynaložené. Skutočnosť, že vedľajší účastník je združením na ochranu na ochranu spotrebiteľa jeho cieľom je chrániť a presadzovať záujmy spotrebiteľov nie je dôvodom pre záver o neúčelnosti úkonov vykonaných vedľajším účastníkom, vzhľadom na čl. 46 ods. 1 Ústavy a skutočnosť, že žiaden z ust. zák. č. 250/2007 Z.z. ani Občiansky súdny poriadok neukladá takému združeniu, aby pred súdmi konalo bez reálneho uplatnenia základného práva na právnu pomoc, ktoré patrí každému, vrátane právneho zastúpenia advokátom.

Odvolaací súd po preštudovaní spisového materiálu zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o trovách konania tak, že priznal vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania vo výške 29,07 eur vrátane DPH. Za účelné odvolací súd považoval trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia podľa § 14 ods.1 písm. a) vyhlášky č.655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov z dôvodu, že takýto úkon Občiansky súdny poriadok upravuje a pripúšťa bez obmedzenia. Je potrebné uviesť, že úkon príprava a prevzatie zastúpenia je jeden úkon právnej pomoci a nemožno ho za neúčelný považovať iba z dôvodu, že v čase prevzatia zastúpenia vedľajší účastník nemal k dispozícii žalobný návrh. Výška tarifnej odmeny za úkon právnej služby vyplýva z tarifnej hodnoty veci 49,99 eur a tarifná hodnota jedného úkonu právnej služby je 16,60 eur. K odmene patrí režijný paušál 7,63 eur +20% DPH z odmeny a režijného paušálu 4,84 eur t.j. spolu trovy konania predstavujú sumu 29,07 eur. Odvolací súd nepriznal trovy prvostupňového konania konkrétne za úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie vo veci samej zo dňa 18.4.2012 doručené prvostupňovému súdu dňa 23.4.2012 -vyjadrenie k návrhu na začatie konania a vznesenie námietky premlčania podľa §14 ods.1 písm. b) vyhl. MS SR č. 655/2004Z.z. á 16,60 Eur a režijný paušál 7,63 eur +DPH 20% t.j. spolu 29,07 eur. Odvolací súd uvedený úkon právnej služby nepriznal z dôvodu, že k späťvzatiu žaloby došlo skôr (23.4.2012) ako sa navrhovateľ dozvedel o vyjadrení a námietke premlčania vedľajšieho účastníka zo dňa 18.4.2012 doručeného súdu dňa 23.4.2012. Vznesenie námietky premlčania potom, ako došlo k späťvzatiu žaloby žalobcom nemožno považovať za úkon, ktorý bol účelne vynaložený za účelom bránenia práva žalovaného. Z uvedených dôvodov odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že priznal trovy prvostupňového konania vedľajšiemu účastníkovi v sume 29,07 eur.

Trovy konania bude povinný navrhovateľ v súlade s § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi vo výške 29,07 eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia na účet advokáta JUDr. Ambróza Motyku.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. súd konanie preruší, ak sa rozhodne, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Vychádzajúc z citovaného ustanovenia je súd povinný obligatórne prerušiť súdne konanie, ak rozhodol o tom, že požiada podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (pôvodne čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva) Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej (prejudiciálnej) otázke. Konanie o predbežnej otázke podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (ďalej aj „ZFEÚ“) má povahu osobitného nespоровého a medzitímneho konania, v ktorom Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES. Konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva. Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete článku 267 ZFEÚ. Túto povinnosť však nemožno vykladať absolútne, t. j. že vnútroštátny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku to taktiež nevyplýva. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Zároveň prejudiciálna otázka nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu a zároveň nesmie ísť o otázku akademickú. Posúdenie potreby podania prejudiciálnej otázky je vo výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu, ktorý ako jediný priamo pozná skutkový stav a tvrdenia účastníkov a bude zodpovedať za súdne konanie. Vnútroštátny súd musí sám posúdiť opodstatnenosť právnych otázok, ktoré sa v konaní vyskytnú, ako aj potrebu prejudiciálneho rozhodnutia, od ktorého závisí rozhodnutie vo veci samej. Ak ide teda o otázku, ktorej vyriešenie nemá z hľadiska prebiehajúceho vnútroštátneho konania význam, vnútroštátny súd nemá povinnosť podávať prejudiciálnu otázku a zbytočne tým predlžovať konanie.

Vzhľadom na späťvzatie žaloby súd nebude posudzovať dôvodnosť nároku žalobcu a teda nie je právne významné ani zodpovedanie prejudiciálnych otázok tak, ako tieto koncipoval vedľajší účastník vo svojom návrhu na prerušenie konania.

Z týchto dôvodov odvolací súd zamietol návrh na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie.

V odvolacom konaní bol odvolateľ úspešný iba čiastočne, preto podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 2 O.s.p. odvolací súd vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Rozhodnutie prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.